

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**DUMINICA
DUPĂ BOTEZUL DOMNULUI**
(Începutul propovăduirii Domnului)

SF. MC. POLIEUCT,
SF. IER. PETRU AL SEVASTIEI

POCĂINȚA, POARTA ÎMPĂRĂȚIEI

Duminica de astăzi, așezată după Botezul Domnului, încheie o perioadă de praznic și face trecerea către viața obișnuită din cursul anului bisericesc. Duminica Sfinților Strămoși, Duminica Sfinților Părinți după Trup ai Domnului, ziua Sfântului Ignatie Teoforul (20 decembrie), Crăciunul, ziua Sfântului Ștefan (27 decembrie), noaptea trecerii dintre ani, ziua Tăierii împrejur a Domnului și ziua Sfântului Vasile cel Mare, Boboteaza și ziua Sfântului Ioan sunt momentele care au marcat o lungă perioadă de praznic. Am mers, împreună, din sărbătoare în sărbătoare, din bucurie în bucurie, arătând metaforic, prin acestea, răsplata postului pe care l-am ținut până la Nașterea Domnului. Astăzi, când ne pregătim de reînceperea deplină a activităților obișnuite – școală, serviciu, când probabil mulți dintre noi am despondit sau suntem aproape să strângem bradul de Crăciun, face și Biserica lui Hristos pasul către viața noastră obișnuită. Dacă perioada lungă de praznic a fost închinată Nașterii și Botezului Domnului, precum și sfinților Săi, iar pericopele evanghelice care s-au citit la Sfânta Liturghie ne-au vorbit despre toate cele petrecute în zorii creștinismului, începând de astăzi Biserica ne vorbește nouă prin învățăturile și îndemnurile nemuritoare ale Mântuitorului Hristos. Evenimentele istorice legate de viața Mântuitorului și de sfinți sunt lăsate în urmă, pentru a ne deschide nouă cărarea către Împărăție.

Evangelia duminicii de astăzi, de altfel foarte scurtă, are ca punct culminant exclamația finală a Mântuitorului Hristos: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor!” Domnul nostru preia predica Sfântului Ioan Botezătorul, vorbește despre pocăință, dar îi îmbogățește sensul pe care îl transmite. Înaintemergătorul Domnului, pentru a-i sensibiliza pe evrei, pentru a le deschide inimile și pentru a-i pregăti de venirea trupeză a Fiului lui Dumnezeu, le cere contemporanilor să se pocăiască, adică să lepede faptele rele, să conștientizeze păcatele, să-și ceară iertare pentru ele și, după botezarea în râul Iordan, să nu le mai săvârșească. Prin gura Sfântului Ioan aflăm că nu ne putem apropia de Dumnezeu dacă nu ne curățim de păcatele noastre. Această pocăință o împlinim și noi prin post și Taina Spovedaniei, prin rugăciune, prin meditația la viața noastră, la greșelile, păcatele și viciile pe care le avem. Îngenunchem, ne rugăm, ne spovedim, ne curățim prin lacrimi și prin dezlegarea preotului și apoi ne apropiem de Dumnezeu, care ni Se dă nouă în Sfânta Împărtășanie. Această formă de pocăință, fără de care nu poate exista viață de creștin, este motivată de teama de judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu și de dorința apropierii de El.

Pocăința la care cheamă Hristos are însă un sens mult mai profund. În limba greacă, verbul folosit este „metanoeo”, care înseamnă schimbare a minții și a inimii, reformare a vieții. Împărăția cerurilor care se apropie este însuși Hristos și viața pe care El o dă lumii, iar accesul către această nouă viață se face prin pocăință. În acest sens, pocăința poate fi și schimbarea voii în

sensul de a asculta mai mult de învățăturile Evangheliei decât de propriile dorințe. Pocăința poate fi și hotărârea de a-i privi pe oamenii din jur cu bunăvoință și cu dragoste, rugând pe Dumnezeu să le lumineze mintea ca să înțeleagă bunătatea, iar nu să răspundem răului cu rău. Pocăința poate însemna hotărârea de a te jertfi pentru cineva care are nevoie de tine – poate un bătrân care trebuie îngrijit, poate un copil care

trebuie crescut. Această pocăință despre care vorbește Hristos nu este despre trecut, nu e o părere de rău pentru lucruri săvârșite mai demult, ci reprezintă un moment de început, o poartă de intrare. Pocăința este ca o haină, pe care suntem chemați s-o îmbrăcăm și s-o purtăm până când devine parte din noi. Părinții bisericii vorbesc despre o „viață de pocăință”. Este o viață în care, sub lumina

înțelegerii pe care ne-o dă Duhul Sfânt prin învățăturile evanghelice, să vedem frumusețea oamenilor din jurul nostru, să înțelegem rostul nostru în slujba aproapelui, să primim să-I urmăm lui Hristos.

La început, nu este ușor, dar „vine ceasul, și acum este – spune Hristos –, când morții – adică noi, cei împietriți și morți sufletește – vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care vor auzi vor învia” (Ioan 5, 25). Cuvintele

Mântuitorului nostru sunt viață și chemare către viața cea adevărată. De aceea, pocăința pe care o poruncește Hristos este momentul de început pentru o nouă viață! ❖

Preot Alexandru-Vlad Mîndru

SFÂNTUL CUVIOS ANTIPA DE LA CALAPODEȘTI

Primul sfânt român pe care îl prăznuim la început de an este Sfântul Antipa de la Calapodești, sfânt recunoscut de trei Biserici Ortodoxe: greacă, rusă și română. Pentru că nevoițele sale călugărești au fost apreciate în toate locurile și mănăstirile prin care și-a dus viața: în Țările Române, în Muntele Athos și în Rusia, la Mănăstirea Valaam.

încercări și ispite: vaporul pe care se aflau 4 clopote pentru schit și 3000 de galbeni se scufundă în Marea Neagră. În acea noapte, sticla de la icoana Maicii Domnului a Sfântului Antipa s-a spart din senin cu mare zgomot. Sfântul a continuat colecta, dar la un moment dat nu se puteau schimba banii în aur, așa cum trebuia să trimită la Prodromu. Sfântul Antipa s-a rugat fierbinte la icoana Maicii Domnului și, la un moment dat, a auzit în minte un glas: „Asta-i treaba Mitropolitului”. Așadar se duce la Mitropolit cu cererea sa, iar acesta intervine la Ministerul Finanțelor și astfel banii sunt schimbați în aur și trimiși la Prodromu.

Ultimii ani ai vieții îi petrece în nordul Rusiei la Mănăstirea Valaam, loc care cunoscuse o puternică influență a ucenicilor Sfântului Paisie de la Neamț. Se roagă mult și chiar plânge că nu-i ajunge timpul pentru rugăciune. Nelipsit de la slujbe, iubește biserica, postește și se nevoiește. În chilia sa, unde a viețuit 17 ani, avea doar un analog, o strană, iar în loc de pat, o pătură aspră, întinsă pe jos. Și-a cunoscut dinainte sfârșitul, căci cu trei zile înainte toate icoanele din chilia sa au căzut pe jos, iar icoana Maicii Domnului s-a așezat pe pieptul său. La 10 ianuarie 1882 a plecat la Domnul, prohodit de toți din mănăstire.

Rușii de la mănăstirea Sfântul Pantelimon din Athos l-au trecut în 1906 în Mineiul rusesc, la data de 10 ianuarie. Iar în Sinaxarul athonit a fost trecut din anul 1988. În anul 1992, Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat și l-a trecut în calendar la 10 ianuarie. Biserica Rusă a făcut același lucru în 2000.

Mănăstirea Valaam a trecut prin mari distrugerii după Revoluția bolșevică, fiind refăcută abia în anul 1989. La 14 mai 1991 egumenul Andronk Trubaciov a găsit și dezgropat sfintele sale moaște, iar din 24 septembrie 1991 ele stau în biserica Sfinților Serghie și Gherman. Sfintele sale moaște se află la Mănăstirea Valaam, la Schitul Prodromu, la Mănăstirea Cristiana și Biserica Rusă din București și la Mănăstirea de la Calapodești cu hramul sfântului. Icoana Maicii Domnului, și ea dispărută o vreme, a fost găsită în anul 2006.

Crucea sa de călugărie, ca prin minune, a ajuns la Mănăstirea de la Calapodești, iar în fața bisericii se află două cruci-monument în cinstea părinților săi Gheorghe-Constantin și Ecaterina. La catedrala din Roman există părțile din moaștele Cuviosului Antipa, datorite chiriarhului locului de părinte Petroniu Tănase de la Schitul Prodromu. ❖

Mihail Eminescu și credința creștină

„Iată două mii de ani aproape de când ea au ridicat popoare din întunec, le-au constituit pe principiul iubirii aproapelui, două mii de ani de când biografia fiului lui Dumnezeu e cartea după care se crește omenirea. Învățăturile lui Buddha, viața lui Socrate și principiile stoicilor, cărarea spre virtute a chinezului La-o-tse, deși asemănătoare cu învățămintele creștinismului, n-au avut atâta influență, n-au ridicat atâta pe om ca Evangelia, această simplă și populară biografie a blândului nazarinean a cărui inimă au fost străpunsă de cele mai mari dureri morale și fizice, și nu pentru el, pentru binele și mântuirea altora. Și un stoic ar fi suferit chinurile lui Hristos, dar le-ar fi suferit cu mândrie și dispreț de

semenii lui; și Socrate a băut paharul de venin, dar l-a băut cu nepăsarea caracteristică virtuții civice a anticității. Nu nepăsare, nu dispreț: suferința și amărăciunea întregă a morții au pătruns inima mielului simțitor și, în momentele supreme, au încolțit iubirea în inima lui și și-au încheiat viața pământească cerând de la Tată-Său din ceruri iertarea prigonitorilor. Astfel a se sacrifica pe sine pentru semenii săi, nu din mândrie, nu din sentiment de datorie civică, ci din iubire, a rămas de atunci cea mai înaltă formă a existenței umane, acel sâmbure de adevăr care dizolvă adâncă dizarmonie și asprimea luptei pentru existență ce bântuie natura întregă.”
(Integral în “Timpul”, 12 aprilie 1881) ❖

Alexandru s-a născut în anul 1816, în familia diaconului Gheorghe și a soției sale, Ecaterina Luchian, în satul Calapodești, Bacău. Își va pierde repede tatăl și va fi nevoit să preia de mic grijile casei și să deprindă meșteșugul legătoriei de cărți. Dumnezeu însă îl cheamă tainic, căci la vârsta de 20 de ani simte ceva minunat care-i umple inima și-l îndeamnă să aleagă mănăstirea. Și mama sa se va retrage la mănăstire, devenind schimonahia Elisabeta.

Se pare că ar fi ajuns la Mănăstirea Neamț, apoi s-a îndreptat spre Căldărușani dar și spre Mănăstirea Brazi, fiind prezent la descoperirea moaștelor Sfântului Mucenic Teodosie de la Brazi, unde și-ar fi început viețuirea monahală. În anul 1836, este călugărit sub numele Alimpie.

Pleacă la Muntele Athos și la Mănăstirea Esfigmenu, unde petrece 4 ani. Primește schima mare și numele de Antipa și se retrage în isihie. Într-o bună zi găsește într-o colibă părăsită o icoană a Maicii Domnului, veche și deteriorată. O dă spre a fi restaurată și o va purta întreaga viață cu sine, icoana fiind odorul său cel mai drag și care a făcut multe minuni.

Ieroschimonahul Nifon, cel care trudea pentru ridicarea Schitului românesc Prodromu, îl aduce la schit pe schimonahul Antipa și-l hirotonește diacon și apoi preot. Apoi îl trimite în țară pentru a strânge donații pentru Schitul Prodromu. Ieroschimonahul Antipa ajunge la metocul Schitului de la Iași, de la Bucium, fiind rânduit o vreme iconom aici.

Dar pentru că donațiile din țară nu sunt suficiente, ieroschimonahii Nifon și Antipa pleacă în Rusia pentru a aduna banii necesari ridicării schitului. Are parte de mari

BISERICA A PLĂMĂDIT ȘI PROMOVAT CULTURA POPORULUI ROMÂN

Biserica Ortodoxă Română a avut o contribuție majoră la formarea și promovarea culturii neamului românesc. Odată cu primele încercări de organizare statală, rolul Bisericii în dezvoltarea culturii și civilizației românești a urmat modelul bizantin; o seamă de personalități eclesiale: episcopi, preoți sau călugări, dintre care vom menționa doar câteva nume, au îndrumat principala activitate culturală din epocă.

1. Primele tipografii din spațiul românesc au apărut la mai puțin de o jumătate de veac de la invenția lui Gutenberg (1455), funcționând, în incinta unor mănăstiri sau centre episcopale, la Târgoviște, București, Iași, Buzău, Snagov, Râmnic, ori Neamț, iar primii meșteri tipografi au făcut parte din cler: ieromonahul Macarie, diaconul Coresi, ieromonahul Mitrofan, Sf. Antim Ivireanul, viitorul mitropolit și alții. Unele tipărituri au fost premiere internaționale, precum Liturghierul de la Târgoviște, tipărit în 1508 în slavonă, fiind primul Liturghier ortodox din lume.

2. Pleiade întregi de episcopi sau mitropoliți au fost scriitori, poeți, traducători sau creatori de cultură, artă și civilizație românească. În Țara Românească, au promovat cultura mitropolii: Teofil (†1648), Ștefan I (†1668) Varlaam (†1679) și Teodosie I (†1708), aceștia din urmă fiind sprijinitori ai activității cultural-artistice sub domnitorii Șerban Cantacuzino și Constantin Brâncoveanu, una din realizările culturale fiind Biblia de la București, din anul 1688. În Moldova, au sprijinit cultura poporului român mitropolii: Teoctist II (†1528), Teofan I (†1530) și Grigorie Roșca (†1570), ultimii doi au contribuit la împodobirea Măn. Voroneț cu celebrele fresce interioare și exterioare, iar mitropolitul Anastasie Crimca (†1629) a fost ultimul mare miniaturist moldovean. Sf. Mitropolit Varlaam (†1657) a tipărit Cartea românească de învățătură (1643), iar Sf. Mitropolit Dosoftei (†1686) a fost primul mare poet român (Psaltirea în versuri, 1673) și traducător al Liturghierului (1679) și Moltfelnicului (1681) în limba română. În Transilvania, ierarhul erudit și patriot statornic Andrei Șaguna (†1873) a unit în mod pilduitor mărturisirea credinței ortodoxe cu dezvoltarea culturală și socială a românilor. A înființat o tipografie eparhială la Sibiu (1850), existentă și azi, în care a tipărit pe lângă toate cărțile de slujbă, manuale didactice, lucrări istorice și de alt gen, ziarul Telegraful Român, care apare fără întrerupere din 1853 până azi. În 1861 Andrei Șaguna s-a numărat printre cei care au înființat Asociația Transilvană pentru

Cu prilejul Zilei Culturii Naționale (15.01.2019), Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a participat la manifestările organizate la Ateneul Român și a adresat în plen cuvântul intitulat „Biserica a plămădit și promovat cultura poporului român”.

Literatura Română și Cultura Poporului Român (Astra), fiind primul ei președinte.

3. Între monahii erudiți, care au contribuit la dezvoltarea culturii naționale, se află Sf. Cuv. Ioan Casian (sec. 5), considerat unul dintre cei mai de seamă promotori ai monahismului în Occident, scriitor și traducător din limbile greacă și latină, Sf. Cuv. Dionisie Exiguul (sec. 6), teolog, astronom, matematician, a inițiat „cronologia erei creștine”, împărțind istoria în două perioade – „înainte de Hristos” și „după Hristos”, Sf. Niceta de Remesiana (†414), a compus imnul Te Deum laudamus, iar mai târziu Sf. Cuv. isihast ucrainean Paisie de la Neamț (†1794) a tradus Filocalia în limba slavonă (Dobrotoliubie), fiind ajutat de ucenici români, buni eleniști, ca Sf. Ier. Grigorie Dascălu (†1834).

4. Reprezentative pentru cultura și arta românească sunt o mulțime de biserici și mănăstiri ortodoxe, adevărate cărți de identitate prin care ne putem prezenta geniul creator în fața altor popoare: Voroneț, Neamț, Putna, Cozia, Curtea de Argeș, Sfinții Trei Ierarhi – Iași, Hurezi, Secu, Dragomirna, Văratec, Agapia, Lainici, Antim, Stavropoleos ș.a. În toate aceste mănăstiri s-a desfășurat o intensă activitate cultural-artistică, au fost scrise primele Letopisețe și Cronici ale istoriei românilor.

5. Primele școli primare, cu predare în slavonă sau română, au luat ființă în incinta mănăstirilor, apoi a bisericilor de mir: Colțea, Sf. Gheorghe Vechi, Antim sau biserica Domnița Bălașa, în București, biserica Barnovschi, Sf. Vineri și Sf. Nicolae, în Iași. Primele școli medii și primele școli superioare au fost înființate, de asemenea, cu sprijinul Bisericii: Colegiul de la Măn. Sf. Trei Ierarhi din Iași, Academia de la Măn. Sf. Sava din București.

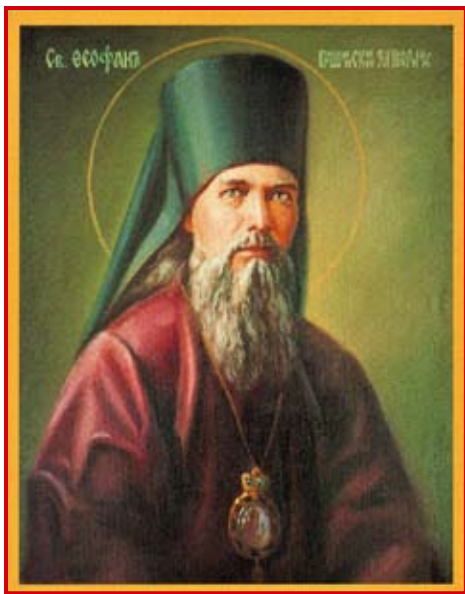
6. În toate mănăstirile mari s-au

desfășurat însemnate activități artistice. Astăzi, majoritatea colecțiilor muzeale din țară, care expun Artă Veche Românească, sunt constituite în cea mai mare parte din obiecte de cult, provenite de la mănăstirile și bisericile ortodoxe românești. (...) Biserica, fidelă artei bizantine, dar receptivă la influențele artei occidentale, ori tradiționale, a creat o artă proprie, originală. Prin toată această activitate culturală a Bisericii a fost cultivată și sprijinită însăși aspirația poporului pentru cultura proprie, pentru păstrarea identității naționale și pentru dobândirea independenței naționale.

7. După anul 1944, odată cu instaurarea regimului comunist ateu, Biserica Ortodoxă Română a fost înlăturată treptat din viața socială și culturală. În 1948 a fost eliminat învățământul religios din școli, au fost interzise slujbele religioase în spitale, azile și cazărmi, au fost suprimate publicații bisericești ale eparhiilor, au fost desființate multe școli de teologie și a fost oprită catehizarea tineretului. Peste o mie de preoți ortodocși (la care se adaugă și mulți romano-catolici, greco-catolici și protestanți) au fost arestați, aruncați în închisori, supuși la muncă silnică sau deportați. Între cei aruncați în închisori, se numără și teologi, oameni de cultură de mare prestigiu, precum: Nichifor Crainic, Ioan Savin, Dumitru Stăniloae, Liviu G. Munteanu, Ilarion Felea, Ion V. Georgescu (deportat în Siberia) și mulți alții.

În anii '80, sub dictatura comunistă au fost demolate peste 20 de lăcașuri de închinare, monumente de arhitectură bisericească din București (ca de pildă: mănăstirile Cotroceni, Văcărești, Pantelimon, bisericile Sf. Vineri, Sf. Spiridon-Vechi, Alba-Postăvari, Enei, Spirea Nouă, Izvor, Sf. Treime-Dudești etc.).

8. După căderea comunismului, consecvență tradiției multiseculare de a fi „maica spirituală a poporului român” – cum o numea Mihai Eminescu, Biserica Ortodoxă Română continuă să fie protectoare și promotoare a valorilor culturale românești. În anii care au urmat după 1990, au fost restabilite raporturile firești tradiționale dintre Biserica Ortodoxă Română și mediul cultural și academic din România. Astfel, în anul 1990, Academia Română a reabilitat memoria ierarhilor, preoților și teologilor ortodocși excluși din Academie în anul 1948 de către regimul totalitar, iar, în anii care au urmat, noi slujitori ai Bisericii au fost primiți în cel mai important for al excelenței științifice și culturale românești, precum Părintele Dumitru Stăniloae sau Părintele Mircea Păcurariu. **(Text prescurtat) ❀**

SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORÂTUL

Fiu al unui preot din Rusia, Sfântul Teofan (n.r. 10 ianuarie 1815 – 6 ianuarie 1894) avea să stârnească multe întrebări în inimile celor care l-au cunoscut. Studiind la Academia Teologică din Kiev și mergând adesea la Lavra Pecerska, a pășit pe calea monahismului și a ocupat de-a lungul anilor mai multe funcții importante, fiind director al unor instituții de învățământ, ajutor de inspector, iar apoi rector al Academiei Teologice din Petersburg, prim preot al Bisericii Ambasadei la Constantinopol, inspector de religie și episcop al Tambovului și al Vladimirului, mai marele sihăstriei Vâșa.

lăcătușărie. Tot ce primea trimitea săracilor și scria celor care îi cereau sfaturi, între 20 și 40 de astfel de scrisori zilnic. În ultimii ani, deși vederea începuse să îi scadă, muncea la fel de mult, iar într-o după amiază a fost găsit mort de către ajutorul său de chilie. Mâna stângă o avea pe piept, iar mâna dreapta era întinsă de parcă era pregătită pentru o binecuvântare arhierescă. Trupul său a fost ținut șase zile până la îngropare și nu a dat nici un semn de stricăciune. Îmbrăcat fiind cu haine arhieresti, Sfântul Tihon avea fața luminată și zâmbea. A trecut la cele veșnice la 79 de ani, fiind înmormântat în Catedrala Kazan.

În chilia sa avea cărți fără număr, fără sfârșit, în limba rusă, slavonă, greacă, franceză, germană și engleză. Printre acestea se găseau: colecția completă a Sfinților Părinți; o enciclopedie teologică în limba franceză în 150 de volume; istoria Rusiei a lui Soloviev; Istoria universală a lui Schlosser; lucrările filosofice ale lui Hegel, Fichte, Jacobi și alții; lucrări despre istoria naturii de Humboldt, Darwin, Fichte și alții. Ne revin în memorie cuvintele sale: „Este bine să înțelegem alcătuirea plantelor, animalelor, mai cu seamă a omului și legile vieții, în ele se revelează înțelepciunea lui Dumnezeu, care este mare în toate”. (*doxologia.ro*) ❖

Era blând și iubea mai mult decât orice rugăciunea, așa că sufletul său se chinuia în lume, în mijlocul deșertăciunii, călătorind adesea pentru a restaura Biserici și a predica oamenilor. Prezent fiind la descoperirea moaștelor Sfântului Tihon din Zadonsk, la care avea multă evlavie, a fost puternic impresionat. A cerut apoi să fie eliberat din funcții și să se poată retrage, petrecând ultimii 28 de ani în izolare și nevoițe fără oprire. Scrierile sale duhovnicești au pus o puternică amprentă asupra Rusiei și a lumii întregi, fiind pline de sfaturi privind traiul creștinesc și ferirea de deznădejde.

Slujea Sfânta Liturghie singur, într-un paraclis din chilia sa, picta icoane, sculpta în lemn și era priceput și la

Traduceri ale Filocaliei în limba rusă

In anul 1793, Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț (1722-1794), cu titlul Dobrotolubie, i se publică prima traducere slavonă a Filocaliei la Moscova, care a circulat mai întâi în manuscrise, apoi a fost tipărită la Sankt Petersburg în 1793, fiind reeditată ulterior, în anul 1822. O a doua traducere a fost publicată în 1857, fiind realizată de Sfântul Ignatie Briancianinov (1807-1867).

A treia traducere a fost realizată de Sfântul Teofan Zăvorâtul, fostul episcop de Tambov, care a compilat o versiune rusă în cinci volume și a inclus și alte texte care nu se regăsesc în originalul grec, alături de parafraze sau omisiuni în alte capitole. Această traducere a fost publicată sub auspiciile Mănăstirii ruse a Sfântului Pantelimon de la Muntele Athos în 1877. ❖

Sfântul Cuvios Teodosie cel Mare

Cuviosul Teodosie cel Mare, numit începătorul vieții de obște, a trăit în perioada secolelor V-VI, în Capadocia și în Palestina. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face pe 11 ianuarie.

S-a născut către anul 423 în familia lui Proeresie și Evloghia, care erau amândoi credincioși și cucernici. A intrat de tânăr în monahism. Din râvnă pentru Locurile Sfinte, a pornit spre Ierusalim, pe vremea Sinodului IV Ecumenic de la Calcedon (anul 451). Trecând prin Antiohia, s-a dus la marele Simeon Stâlpnicul, de la care a deprins înclinarea spre viața cea îmbunătățită și care i-a prorocit că va fi păstor peste multe oi cuvântătoare pe care le va scoate din gura lupului.

Ajuns la Ierusalim, Teodosie s-a închinat la toate locurile sfinte pomenite în Evanghelii. A viețuit un timp într-o mică comunitate monastică la jumătatea drumului dintre Ierusalim și Betleem. S-a

retras apoi într-o peșteră din apropierea Betleemului, după tradiție peștera în care cei trei Magi au petrecut noaptea după ce s-au închinat Pruncului Iisus. Timp de 30 de ani, Teodosie a trăit în post și rugăciune. Datorită vieții sale ascetice, s-au adunat mulți ucenici în jurul lui care îl ascultau și-i urmau viața. Pentru ei Sfântul Teodosie pune bazele unei mănăstiri în anul 479, la 7 km de Betleem. O adevărată cetate evanghelică cu mai multe anexe: un arhondaric pentru călugării străini și unul pentru săraci și localnici, un spital, un așezământ pentru călugării bătrâni și un azil pentru alienați. Viața călugărească de aici se conducea după regulile monahale ale Sfântului Vasile cel Mare, frații adunându-se de șapte ori pe zi la biserică pentru laude. Cuviosul a trecut la cele veșnice la vârsta de 105 ani, fiind îngropat în peștera în care și-a început ostenele ascetice, iar mai târziu mormântul său a fost transferat în mănăstire. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 9 - 16 IANUARIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 9.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Botezul Domnului (Începutul propovăduirii Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 12.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 14.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 15.01	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 16.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) - Utrenia, Sf. Liturghie